

1

Emel keek nog eens rond en vroeg zich voor de zoveelste keer af waarom ze zich hier zo thuis voelde. Zo op haar gemak, zo volkomen tevreden. Selime had helemaal niets vergeleken met de grote stad waar ze was opgegroeid. Het mocht dan haar geboortedorp zijn, sinds haar vierde woonde ze al in Amsterdam. Daar had ze haar vrienden, daar ging ze naar school en in Selime kwam ze maar eens in de twee jaar. Was het een soort vakantiegevoel dat haar parten speelde?

Nuchter geredeneerd was het inderdaad een dorp van niks. De kleine, lage huisjes, gebouwd van de ruwe stenen die hier in de buurt genoeg te vinden waren, boden onderdak aan de grote gezinnen, maar meer ook niet. Luxe was een woord dat hier absoluut niet bekend was, ook niet bij de Uysals. En dan te bedenken dat haar vader werd beschouwd als de rijkste man van het dorp. Grinnikend schudde Emel haar hoofd. Angela, haar beste vriendin uit Nederland, zou ongetwijfeld beweren dat hier absoluut niet te leven viel. Ze zou zich doodschrikken als de koe, die de binnenplaats als haar stal beschouwde, haar een vriendelijke lik over haar oor zou geven zoals ze nu bij Emel deed. Ze krabbelde het beest, dat al weer suffig in de zon stond te soezen, vriendschappelijk achter het oor en leunde over het muurtje dat de binnenplaats aan de straatkant afsloot. Dit was haar lievelingsplekje, hier kon ze uren staan. Vanaf deze plaats kon ze nog net de rivier zien die verderop verdween tussen de wanden van een diepe kloof. Het uitzicht leek telkens weer nieuw en altijd even verbluffend. Het was alsof de natuur hier in een vlaag van verstandsverbijstering geschapen was; de tegenstellingen leken onmogelijk.

De kloof was daar zomaar ineens; tientallen meters steile, hoekige wanden rezen omhoog als een reusachtig stuk granieten bergkristal, aan de onderkant overgaand in een prachtige groene vallei. Van hieruit kon ze tussen de struiken door nog net de ingang van een

oude kerk zien die daar eeuwen geleden door groepen christenen was uitgehakt in de rotswand. Die hadden daar een door de natuur beschut toevluchtsoord gevonden met voldoende vruchtbare grond om hun voedsel te kunnen verbouwen zonder zich uit het veilige dal te hoeven wagen. Waar de rivier de kloof binnenging was de toegang erg smal en Emel wist dat dat aan de andere kant, een paar kilometer verderop, net zo was. Maar in het midden was het dal veel breder en daar was voldoende ruimte om goed te kunnen leven.

Tegenwoordig was de kloof niet meer bewoond; het was nu een soort openluchtmuseum geworden waar ieder jaar om deze tijd drommen toeristen de kerkjes en holwoningen, uitgehakt in de steile rotswand, kwamen bekijken. Toch zag je hier in het dorp hoogst zelden een vreemdeling. Vanuit de officiële ingang was het dan ook erg moeilijk om zo ver naar het noorden door te dringen. Slechts een enkele volhoudende klauteraar haalde het en die keerde dan meestal nog terug zodra hij Selime en het daarachter liggende landschap ontdekte. Want aan die kant was geen stukje groen te zien. Daar was het land vlak en kaal, op een enkele, als een puist omhoogrijzende gatenkaas na. Die brokkelige rots vol gapende holen vormde eigenlijk het oorspronkelijke Selime. Hier hadden de eerste bewoners, net als de christenen in de kloof, hun woningen uitgehakt in de stenen wand. Maar dat was dan ook wel de enige overeenkomst; een groter verschil dan tussen de vochtige, vruchtbare vallei en de droogte hier was nauwelijks denkbaar.

In gedachten verzonken dwaalde Emels blik weer terug in de richting van de rivier, waarvandaan het vrolijke geluid van spelende kinderen met vlagen tot haar doordrong. Ze kon ze net niet zien, maar het ging er ongetwijfeld toe zoals overal ter wereld. Kinderen die speelden aan het water, die elkaar nat gooiden en halsbrekende toeren uithaalden om over de glibberige stenen naar de overkant te komen, net zolang tot er iemand inviel. Emel lachte in zichzelf. Gevaarlijk was het niet, de rivier was hier ondiep en de enige schade die ze op konden lopen was een flinke buil. Afgezien dan natuurlijk van de draai om hun oren van een boze moeder die de natte en vuile kleren weer moest wassen. Maar de meeste kinderen waren wel zo verstandig zich eerst in de zon te laten drogen voor ze thuis hun

gezicht lieten zien. Misschien toch een beetje een overbodige voorzorg, want bijna alle moeders zouden natuurlijk wel streng kijken, maar tegelijk ook terugdenken aan hun eigen jeugd hier in deze zelfde omgeving. En dan moest je wel een heel erge zuurpruim geworden zijn als er niet een vrolijke lach op je gezicht kwam zodra het slachtoffer weer uit het zicht was. De klap was alleen een formaliteit, hij zou beslist niet hard aankomen.

Ineens nam het geluid toe. Emel hoorde nu duidelijk enthousiaste kreten, het leken wel door de wind vervormde aanmoedigingen. Was er eindelijk iemand uitgeleden? Even later zag ze dat ze het mis had. Het groepje kinderen kwam haar richting uit gerend, voorop een wat oudere jongen met in zijn hand een grote, spartelende vis. De rest volgde, joelend en schreeuwend. Toen de jongen haar bereikt had, hield hij de vis trots omhoog, terwijl hij zijn vaart even wat inhield. Emel maakte een applaudisserend gebaar en weg was hij weer, trots triomfen oogstend bij het volgende huis.

Wat zou ze nog graag meedoen met het geplas in de rivier. Maar daar was ze nu toch echt te oud voor. Voor Turkse begrippen was ze met haar zeventien jaar een huwbare vrouw en die hoorden zich waardig te gedragen. Daar kwam nog bij dat zij in Nederland opgevoed was, waardoor ze een bepaalde status had in het dorp, waar de meesten nog nooit in Kayseri geweest waren, laat staan verder. En om eerlijk te zijn: genoot ze niet volop van die status? Van de belangstelling van haar vriendinnen en hun ouders?

Nee, het was niet alleen een vakantiegevoel, bedacht Emel. Ze hield van haar geboortegrond. En vannacht had ze voor het eerst in jaren weer in het Turks gedroomd. Ze was dan wel tweetalig, maar in tegenstelling tot haar vader beschouwde ze het Nederlands als haar moedertaal en ze was gewend in die taal te denken. Ze vroeg zich als zo vaak weer af wat ze nu eigenlijk was, een Nederlandse in een Turks jasje of een Turkse in een Nederlandse jas?

Terwijl Emel met haar rug tegen de muur op een stapel hooi ging zitten, bedacht ze hoe moeilijk het haar ondanks haar liefde voor haar geboortedorp zou vallen, hier voor altijd te moeten wonen. Het kleine, eenvoudig ingerichte huisje vormde geen probleem. Hun flat in de Bijlmer mocht dan duizendmaal comfortabeler zijn, als dat het

enige was zou ze zonder nadenken willen ruilen. Maar hier leven zoals alle vrouwen leefden, dat zou ze niet meer kunnen. Daar was ze te vrij voor opgevoed in Nederland. Niet dat haar vader alle Turkse gebruiken naast zich neerlegde, dat zeker niet. Hij was tamelijk streng gelovig; hij leefde zo goed mogelijk naar de Koran. Maar hij had geleerd dat het islamitische geloof in Nederland noodzakelijkerwijs een beetje anders beleefd moest worden. Daar was het eenvoudig onmogelijk vijf maal per dag neer te knielen om te bidden terwijl dat hier de gewoonste zaak van de wereld was. Als je in de buurt van de moskee was, ging je even naar binnen, maar het was ook heel gewoon om je kleedje samen met anderen op het land uit te spreiden en kort in gebed te gaan. Deze momenten werden ook gebruikt om even te pauzeren, even bij te praten, de mannen bij de mannen, de vrouwen bij de vrouwen. In Nederland was de moskee vaak ver weg en knielen op straat of in de fabriek? Ze zag het al voor zich. Maar iedere vrijdag ging haar vader naar de moskee. Die dienst zou hij nooit overslaan, ook niet in Nederland.

Net zoals hij zijn eigen gewoonten moest aanpassen, stond hij haar ook toe anders te leven dan in Turkije normaal zou zijn geweest. De Koran leerde hem dat hij zijn dochter moest beschermen, maar dat betekende nog niet dat hij haar van alles en nog wat moest verbieden zoals zoveel Turkse vaders deden. Dat kon volgens hem nooit de bedoeling van Mohammed geweest zijn. Ze mocht haar eigen vrienden kiezen en hij had er ook geen bezwaar tegen dat ze samen met een paar vriendinnen naar feestjes ging. Zelfs de disco had hij, al was het dan wat schoorvoetend, toegestaan, op voorwaarde dat ze het niet al te laat maakte. Hij bleef altijd wakker tot ze thuis was, tot hij er zeker van was dat hij zijn dochter weer veilig onder zijn hoede had.

Alleen op het gebied van jongens had hij haar telkens weer op het hart gedrukt, voorzichtig te zijn. Een meisje hoorde als maagd het huwelijk in te gaan. Wat dat betreft waren de westerse zeden hem wat al te dol. Emel had daar geen moeite mee. Haar Turkse vriendinnen dachten er net zo over en ze had zelfs gemerkt dat Angela het in haar hart met hen eens was. Veel Nederlandse meisjes van haar leeftijd waren op dat gebied heel wat minder vrij dan hun ouders

dachten, peinsde ze.

Emel rekte zich eens lekker lui uit, voor ze zich met gesloten ogen weer loom weg liet zakken in haar gedachtewereldje. Een tevreden glimlach krulde haar lippen. Ze had het toch maar ontzettend getroffen met die vader van haar. Altijd had hij tijd voor haar en hij bemoeide zich intensief met zijn dochter zonder haar zijn wil op te dringen. Op die ene keer na dan, maar achteraf moest ze hem nog gelijk geven ook. Hij had per se gewild dat ze na de lagere school naar het Clusius College ging. En dat terwijl de Gemeentelijke Scholengemeenschap vlak om de hoek was. Maar hij was resoluut geweest en ze herinnerde zich nog precies zijn woorden: 'Mijn dochter wordt gelovig opgevoed en zolang er geen islamitische scholen in de buurt zijn ga je naar een christelijke school. Ik wil niet dat je opgroeit tussen een stelletje ongelovige honden. Uit, punt, basta!' Dat ze elke dag een flink eind moest fietsen vond ze ondertussen al helemaal niet erg meer want ze had het echt naar haar zin op het Clusius en ook de resultaten waren goed. En bij iedere keuze die ze moest maken had haar vader haar steeds weer aangemoedigd niet de weg van de minste weerstand te kiezen. Hij wilde dat zijn dochter zoveel mogelijk zou leren, beweerde hij telkens weer, tot vervelens toe, tegen iedereen die het maar wilde horen. En al waren haar cijfers prima in orde, hij liet geen ouderavond voorbijgaan en hij sprak dan met zoveel mogelijk leraren. Hij zei dat hij vond dat dat zo hoorde, dat hij verplicht was belangstelling te tonen, maar in haar hart verdacht ze hem er van dat hij het vooral heerlijk vond, geprezen te worden vanwege haar goede prestaties om er dan vervolgens over op te kunnen scheppen tegen zijn collega's op de fabriek. Ze lachte in zichzelf; ze gunde het hem van harte, de schat. Volgend jaar zou het er opzitten, dan zou ze waarschijnlijk haar havo-diploma in de zak hebben. Ze dacht erover om daarna een hogere beroepsopleiding te gaan volgen, liefst iets in de verpleging. Ze moest het er toch eens met haar vader over hebben. Die had het steeds vaker over teruggaan naar Turkije en als hij dat deed dan zou ze natuurlijk niet kunnen studeren. Dan moest ze volgend jaar een baan zoeken om voor zichzelf te kunnen zorgen.

Ineens schrok ze van haar eigen gedachten. Het leek zo logisch:

een baan zoeken en achterblijven in Nederland. Zo westers dacht ze dus al. Maar zou haar vader dat wel goed vinden? Nee, waarschijnlijk niet. Zeker niet, corrigeerde ze zichzelf. Hij zou het zien als het in de steek laten van zijn dochter, van degene waar hij zonder meer verantwoordelijk voor was. In ieder geval zolang ze niet getrouwd was, daarna lag het natuurlijk anders. En dat kon nog wel even duren, bedacht Emel peinzend. Ze had niet eens verkering, laat staan plannen om zich definitief te binden. Trouwens, zou ze zelf wel alleen willen achterblijven als haar ouders teruggingen? Het zou moeilijk zijn hier in Turkije een voor haar prettige toekomst op te bouwen, maar zou het niet minstens even moeilijk zijn de sterke familieband los te laten en alleen achter te blijven?

Maar waarover maakte ze zich eigenlijk ongerust? Haar vader beweerde al wel tien jaar dat hij snel terug wilde naar Turkije. Zolang hij nog een goedbetaalde baan in Nederland had zag ze hem nog niet vertrekken.

Gek eigenlijk, ze hadden er thuis nog nooit over gesproken wat zij zou doen als haar ouders uiteindelijk wel teruggingen. En eens zou het daar toch wel van komen. En als dat nu eens midden in haar studie zou vallen? Of zou haar vader daar zonder meer rekening mee houden en niet teruggaan voor zij klaar was met haar studie? Was dat misschien de belangrijkste reden dat hij wel sprak over teruggaan, maar zijn plannen telkens weer uitstelde? Ja, het zou best eens kunnen zijn dat haar toekomst voor hem nog veel belangrijker was dan het feit dat hij goed verdiende in Nederland, bedacht Emel. Hij zou nooit hardop zeggen dat hij zijn eigen leven zo sterk liet bepalen door de studie van zijn dochter, maar toch zou hij best wel eens veel meer rekening met haar kunnen houden dan zijn vrienden wel dachten. Maar het bleef de vraag wat er daarna met haar zou gebeuren. Het was nu in feite de eerste keer dat ze er zo diep over nadacht. In haar hart was ze er tot nu toe als vanzelfsprekend van uitgegaan dat haar toekomst in Nederland lag, dat ze haar leven lang in Nederland zou blijven, afgezien van de vakanties natuurlijk.

Ze aarzelde. Misschien was het nu wel een geschikt moment om eens serieus met haar vader over haar toekomst te praten. Haar grootvader was er niet, waarschijnlijk zat hij gezellig te kletsen in het

theehuis, en haar moeder was bezig in de keuken. Ze wist dat hij in een prima bui was, hij voelde zich hier beter thuis dan in de Bijlmer en bovendien was de ontvangst in het dorp heel hartelijk geweest. Geen wonder, bedacht Emel grinnikend, hij had zich gedragen als een Pasja die terugkwam van een zegetocht. Overal had hij cadeautjes uitgedeeld. Hij wist hoe hoog hij hier op de maatschappelijke ladder stond en hij genoot er zichtbaar van. Ja, als er ooit een geschikt moment was dan was het nu wel.

Ze stond op en wandelde naar binnen. Tegenover haar vader ging ze, nog steeds aarzelend, zitten. Ze wist eigenlijk niet goed hoe ze moest beginnen.

Hij keek haar verbaasd aan en vroeg: 'Verveel je je? Waarom ga je je vriendinnen niet opzoeken? Die zijn doodnieuwsgierig naar wat jij in dat verre Nederland allemaal hebt meegemaakt.'

Ze glimlachte. 'Je hebt ongetwijfeld gelijk, maar ik zat net aan iets heel anders te denken en daar wou ik het even met je over hebben. Of heb je geen zin om te kletsen? Dan ga ik eerst naar Nevem.'

'Hoe kun je dat nou denken. Ik heb toch altijd tijd voor mijn enige dochter?' Zijn blik was hartelijk en zijn ogen straalden liefde uit. Emel wist dat hij het meende, ze was zijn oogappel en hij vond het, net als zij, heerlijk als ze even samen konden zijn, niet gestoord door familie of vrienden.

'Volgend jaar ben ik klaar met mijn havo en ik wilde eens met je praten over wat ik daarna ga doen.' Ze zag verbazing in zijn ogen en vervolgde snel: 'Zelf had ik gedacht verder te gaan in de verpleging. Wat vind je daar van?'

Hij antwoordde niet direct. Verbaasd zag ze hoe hij nadenkend zijn beide handen voor de ogen sloeg. Toen hij ze weghaalde keek hij haar lang en nadrukkelijk aan zonder iets te zeggen. Hij keek ernstig, te ernstig voor de simpele vraag die ze hem gesteld had. Ze voelde hoe een vreemd, onrustig gevoel bezit van haar nam.

'Ik had er eigenlijk pas volgend jaar over willen beginnen, maar als je het zelf over je toekomst wilt hebben dan kunnen we er net zo goed nu al over praten.'

Waar had hij het in vredesnaam over? Zeker niet over haar opleiding. Het drukkende gevoel in haar maagstreek nam toe. Onrustig

wachtte ze tot haar vader verder ging.

'Je oom, je weet wel, oom Ercan Nadir, heeft gevraagd of je er eens over wilt denken te trouwen met Hassan Yastiman...' Hij zag haar verschrikte blik en ging haastig verder: 'Hassan is de zoon van de burgemeester van Gölcük, een hele goede partij dus. Ik begrijp dat het een beetje onverwacht komt, maar ik zou het heel erg fijn vinden als jullie een paar werden. Wil je er eens over nadenken? Misschien kunnen we dan deze vakantie nog kennis maken met zijn familie.'

Nu was het Emels beurt om verbijsterd te zwijgen. Niet begrijpend keek ze haar vader aan. Werd ze uitgehuwelijkt? Was zij het die terug moest naar Turkije al voordat haar eigen vader en moeder teruggingen? Waarom kon ze niet gewoon in Nederland blijven? Daar was ze immers opgegroeid, daar was ze eraan gewend geraakt haar eigen vrienden te kiezen en dat had hij altijd goedgevonden, aangemoedigd zelfs. Nooit had ze gedacht dat haar vader haar voor zou schrijven met wie ze moest trouwen. Ze was ervan uitgegaan dat dat oude gebruik niet voor haar gold, dat haar vader ook in dat opzicht akkoord ging met de vrijheid die daarover in het westen heerste. Nu hij het wel had gedaan, wist ze ook dat het in feite een bevel was. Haar vader had haar gevraagd er eens over na te denken, maar dat betekende niets. In dit soort gevallen ging een vader ervan uit dat hij goed handelde en werd er van de dochter geen tegenspraak verwacht.

Wie was die Hassan eigenlijk? Ze had niets gemerkt van toenaderingspogingen van diens kant. Voorzover ze na kon gaan had ze hem nog nooit ontmoet en als dat wel zo was had het in elk geval geen enkele indruk gemaakt. Toch moest die jongen haar wel eens gezien hebben, anders was dit verzoek nooit gekomen.

Nee, nu dacht ze weer te westers. Waarschijnlijk zou hij, net als zij, ook van niets weten en werd alles buiten hen om geregeld. Dat was tenslotte eerder regel dan uitzondering in deze buurt. De vaders beslisten en in dit geval lag het immers voor de hand? De zoon van de belangrijkste man van Gölcük zou gaan trouwen met de dochter van een van de belangrijkste mannen van Selime. Mooier kon het toch niet?

Ineens schrok ze. Een vreselijke gedachte kwam bij haar op en

angstig vroeg ze: 'Hoe oud is die Hassan eigenlijk?'

'Precies weet ik het niet, maar in ieder geval nog geen dertig. Was je bang dat ik een oude man voor je uit zou kiezen?'

Daar was ze inderdaad even bang voor geweest. Vorig jaar was er in het dorp nog een meisje van zestien getrouwd met een man van ver boven de veertig. Een goede partij, dat wel, maar Emel moest er niet aan denken... Dertig was al oud genoeg in haar ogen; een heel verschil met haar zeventien jaren, maar in ieder geval nog een acceptabele leeftijd.

'Wanneer hadden jullie gedacht dat het huwelijk zou moeten plaatsvinden? Ik mag toch zeker eerst nog wel mijn school afmaken?'

Waarom vroeg ze dit? Waarom protesteerde ze niet? Goed, een fel verzet werd zeker niet van haar verwacht, dat zou ongepast zijn, maar ze kon toch tenminste haar verbazing laten blijken? Schikte ze zich nu al in haar lot of was het gewoon nieuwsgierigheid en toch een stuk vertrouwen dat haar vader heus wel rekening hield met haar gevoelens; dat hij misschien wel beter wist wat goed voor haar was dan zijzelf? Ze wist het niet, de praktische vraag was er uit geweest voor ze er erg in had.

'Natuurlijk. Ik zei immers al dat ik er eigenlijk pas volgend jaar over wilde beginnen. Hassans vader heeft net een stuk grond gekocht, het huis moet nog gebouwd worden. We hadden gedacht over ruim anderhalf jaar, in het voorjaar. Maar als alles heel snel gaat zou het ook volgend jaar om deze tijd al kunnen. Als je dat zelf wilt natuurlijk.'

Ze had dus in ieder geval nog een jaar. Een jaar om aan de gedachte te wennen dat haar een heel andere toekomst wachtte dan ze altijd aangenomen had. Ze voelde zich hopeloos verward, tegenstrijdige gedachten raasden door haar hoofd. Geen studie in Nederland, geen verpleging, maar een gehuwde vrouw in een omgeving die eigenlijk niet meer de hare was, waar ze in de loop der jaren totaal van was vervreemd. Zou ze het aankunnen? Zou ze hier weer kunnen wennen? Alles draaide eigenlijk om die Hassan. Natuurlijk was ze liever getrouwd met een jongen op wie ze verliefd was, maar ze wist ook dat de meeste huwelijken die op deze manier gesloten werden heel goed waren. Verliefdheid was geen garantie voor een

goed huwelijk, dat zag je aan het aantal echtscheidingen in Nederland. Aan de andere kant kon liefde ook heel goed groeien, dat had ze wel gemerkt aan haar eigen vader en moeder. Die waren destijds ook gekoppeld en toch hielden ze ontzaglijk veel van elkaar. En was het niet zo dat haar ouders veel meer levenservaring hadden dan zij? Misschien waren ze daardoor wel beter dan zichzelf in staat de man te vinden die het beste bij haar paste. Ze was er in ieder geval van overtuigd dat haar vader niet de eerste de beste voor haar zou kiezen. Bovendien was hij van plan kennis te gaan maken met de familie. Ze zou die Hassan dus zeker nog zien. Niet iedere bruid en bruidegom werd dat gegund, er waren nog steeds paren die elkaar pas vlak voor de bruiloft voor het eerst zagen.

De zoon van een burgemeester. Betekende dat dat hij misschien wat moderner dacht dan de meeste mannen hier? Dat zij toch een redelijke bewegingsvrijheid zou hebben?

En als die Hassan haar nou helemaal niet lag? Was er dan nog een weg terug? Niet als ze, zoals haar vader blijkbaar wilde, nu al kennis ging maken met zijn familie. Dan kon ze niet meer terug. Dat zou een blamage zijn, zowel voor haar vader als voor de familie van de gedoodverfde bruidegom. Als die eerste officiële stap eenmaal was gezet zou ze zonder meer gedwongen worden te trouwen, ook al was het tegen haar zin.

Het probleem leek hopeloos. De enige weg die over leek te blijven was volledig blind te varen op het oordeel van haar vader. Maar in dit geval kon ze dat toch werkelijk niet opbrengen. Het ging om haar toekomst, om degene die de vader van haar kinderen zou worden. Over zoiets intiems kon ze toch niet gokken? Nee, daarvoor was ze te lang in het westen geweest. Wat de meeste meisjes hier in het dorp zonder meer zouden accepteren, wat ze zelfs een normale zaak vonden, kon zij echt niet opbrengen.

Een voor haarzelf totaal nieuwe sensatie golfde plotseling door Emel heen en ondanks haar verwarring voelde ze hoe een vreemde kalmte bezit van haar nam; een kalmte die in schrille tegenstelling stond met haar spontane, jeugdige overmoed die tot nu toe haar reacties bepaalde. Was ze in de afgelopen paar minuten werkelijk volwassen geworden? Was haar jeugd zo plotseling van haar

afgegleden? Haar vader zag haar in ieder geval klaarblijkelijk als een volwassen vrouw. Welnu, dan zou ze zich zo gedragen ook! Ze moest dit probleem eerst maar eens rustig van alle kanten bekijken voor ze reageerde. Ze moest vooral niet in paniek raken of haar gedachten er zomaar spontaan uitflappen, zoals ze tot nu toe altijd had gedaan. Iedere negatieve reactie van haar kant zou er alleen maar toe leiden dat haar vader zich ging verdedigen, dat hij naar overtuigende argumenten zou gaan zoeken en dat hij zich op die manier steeds meer ging vastbijten in zijn voornemen. Ze zou voorzichtig moeten manoeuvreren om een kansje te houden haar eigen toekomst te kunnen bepalen. Misschien was het helemaal niet nodig en had haar vader een prima keuze gedaan, maar toch...

'Het komt allemaal zo onverwacht. Ik wil er even rustig over nadenken. Wil je nog even wachten met het maken van een afspraak?' Er lag een smekende toon in Emels stem, maar de ogen waarmee ze haar vader aankeek stonden helder en waakzaam.

'Natuurlijk. Laat het maar even bezinken.'

Hij glimlachte vriendelijk en dit was voor Emel het sein om op te staan. Het gesprek was voorlopig geëindigd, het zou onverstandig zijn nu nog meer te zeggen. Bovendien voelde ze de zekerheid die zo plotseling bezit van haar genomen had even snel weer wegvloeien nu de spanning gebroken was. Ze liep naar buiten en ineens had ze het gevoel of haar benen van lood, haar knieën van elastiek waren.

De koe stond nog steeds bij de muur en het beest keek verstoord op toen Emel haar armen om haar nek sloeg en zich snikkend tegen haar aandrukte.